

Prekentekest: Joh 12,20-33

Det var noen grekere blant dem som var kommet for å tilbe under høytiden. De gikk til Filip, som var fra Betsaida i Galilea, og sa: «Herre, vi vil gjerne se Jesus.» Filip gikk og fortalte det til Andreas, og sammen gikk de og sa det til Jesus. Jesus svarte: «Timen er kommet da Menneskesønnen skal bli herliggjort. Sannelig, sannelig, jeg sier dere: Hvis ikke hvetekornet faller i jorden og dør, blir det bare det ene kornet. Men hvis det dør, bærer det rik frukt. Den som elsker sitt liv, skal miste det. Men den som hater sitt liv i denne verden, skal berge det og få evig liv. Den som vil tjene meg, må følge meg, og der jeg er, skal også min tjener være. Den som tjener meg, skal min Far gi ære.

Nå er min sjel fylt av angst. Men skal jeg så si: Far, frels meg fra denne timen? Nei, til denne timen skulle jeg komme. Far, la ditt navn bli herliggjort!» Da lød det en røst fra himmelen: «Jeg har herliggjort det og skal herliggjøre det igjen.»

Mengden som sto omkring og hørte dette, sa at det hadde tordnet. Andre sa: «Det var en engel som talte til ham.» Da sa Jesus: «Denne røsten lød ikke for min skyld, men for deres. Nå felles dommen over denne verden, nå skal denne verdens fyrste kastes ut. Og når jeg blir løftet opp fra jorden, skal jeg dra alle til meg.» Dette sa han for å gi til kjenne hva slags død han skulle lide.

Slik lyder det hellige evangelium.

Hvetekornets bestemmelse

Det banket på døra. Tenk deg at du gikk ut for å se hvem det var. Utenfor stod noen menn. Hva vil dere? De svarte på gebrokkent: «... vi vil gjerne se Jesus.» Det er ikke ofte noen får en slik henvendelse, og kanskje vet du ikke helt selv hva du ville svart om du fikk spørsmålet. Nå er det sjeldent noen får oppleve dette som Fillip og Andras fikk oppleve da grekerne kom og spurte etter Jesus.

Så langt hadde Jesus hatt sitt virke i Israel blant jødene og for jødene, og alle tenkte at det var kun til og for jødene Jesus kom. Nå banket folkeslagene (hedningfolkene) på døren, representert ved disse grekerne som et tegn på noe nytt; misjonens tidsalder stod for døren. Gud hadde en tidsplan. Jesus svarte: «Timen er kommet da Menneskesønnen skal bli herliggjort. Sannelig, sannelig, jeg sier dere: Hvis ikke hvetekornet faller i jorden og dør, blir det bare det ene kornet. Men hvis det dør, bærer det rik frukt.»

Dette er tale som gav mening for grekere som kjente til hedenske mysteriereligioner, for der var slike tanker om hvetekornet brukt som bilde på hvordan det skulle gå med hver og én av dem som sluttet seg til. Men Jesus brukte dette bildet på seg selv, og da i eksklusiv forstand – bare Jesus – han alene var hvetekornet. Så alene var Jesus om å være hvetekornet at vi kan se for oss følgende bilde.

Hvis vi tenker oss at det var kun var ett eneste hvetekorn igjen i hele verden, ett eneste lite kornfrø, og at alle mennesker var avhengig av hvetekorn for å leve. Hva skulle vi gjøre med det? Spise det opp? Det ville ikke være så lurt. Da ville gleden av kornfrøet bli kortvarig og minimal. Tenk dere at alt korn i verden var ødelagt, alt av såkorn var råttent og muggent. Det kunne ikke brukes, men ett eneste kornfrø var igjen som var bra.

Hvordan kunne dette ene lille hvetekornet redde millioner på millioner som led hungersnød i verden? Det kunne ikke nytte å dele det ene lille kornfrøet i millioner små stykker og dele ut. Og selv om man delte i større biter, ville det ikke hjelpe på sikt. Nei, her måtte det satses alt på ett korn, for ikke å si ett korn. Hvetekornet måtte legges i jorden. Det måtte plantes i fuktig jord og gå til grunne i håp om at en spire skulle begynne å gro fra kornfrøet – en plante skulle vokse og modnes og bære avling og bli til flere korn. Det var et stort vågestykke. Tenk om det lille kornet råtnet uten at det kom en spire? Tenk om frøet ikke var spiredyktig?

Gud satset hele frelsesverket på ett korn, sin Sønn. Det var ingen andre som kunne frelse og bringe mennesker tilbake til Gud. Alle andre bar jo ødeleggelsen i seg og var fullstendig fortapt. Jesus sa: «Hvis ikke hvetekornet faller i jorden og dør, blir det bare det ene kornet. Men hvis det dør, bærer det rik frukt.» Nå var timen kommet. Tiden var inne. Nå skulle det skje.

Det skulle gå mot påske. Gjennom død og oppstandelse skulle Jesus bane vei til himmelen for en verden av søkende mennesker som kom for å spørre: Vi vil så gjerne se Jesus!

Avlingens forpliktelse

Hvetekornets skjebne var å dø for avlingens skyld. Jesus var programforpliktet på sin himmelske Fars vilje. Men også avlingen var forpliktet, og det som jeg her sier er noe av det viktigste i dag, som Jesus var forpliktet på sin frelsesgjerning, lidelse, kors og død, er også den som tar imot Jesus som frelser forpliktet på hele sitt liv. Det kan koste dyrt å følge Jesus. Derfor talte Jesus i samme stund om hvetekornets lov og om etterfølgelsens pris. Her er vi i dag. Nå er det vi som skal være etterfølgere.

Jesus sa: «Den som elsker sitt liv, skal miste det. Men den som hater sitt liv i denne verden, skal berge det og få evig liv. Den som vil tjene meg, må følge meg, og der jeg er, skal også min tjener være. Den som tjener meg, skal min Far gi ære.»

Slik har det vært gjennom historien. Til tider har prisen vært høy gjennom forfølgelse og nød. Jesus lovte ikke et problemfritt liv, snarere motsatt. Også i dag slites barn, unge og voksne på ulike steder i landet, mellom på den ene siden å være aktivt med i menigheten og bekjenne seg som kristen, og samtidig måtte tåle at folk og ens nærmeste ser rart på en. Undersøkelser har vist at flere unge som har reist hjemmefra for å studere holder en lav profil og blir lite synlige med sin kristne tro. En undersøkelse som ble publisert i november, viser at én av fire

aktive kristne (egentlig 27 %) mener det er vanskelig å være kristen i Norge. – Jo mer sekulært samfunnet er, jo mindre blir kunnskapsnivået om religion, sier en professor i religionssosiologi ved Universitet i Agder. Og han legger til: – Ordinær religiøs virksomhet som misjon assosieres med ekstremisme og terror. (NTB 28. nov. 2019) Da er det lett å bli passiv og trekke seg tilbake.

Vi lever i en kultur som i likhet med antikkens greske forholder seg abstrakt og lite konkret til det som for hebreerne var handlingsord. Et ord som elske handler om følelser, vil nok mange si. Riktig nok kan dette på norsk også være et handlingsord, og da handler det om sex. For en hebreer som Jesus var begrepet å elske mye mer knyttet til omsorg i handling. Å elske var ikke å føle, men å gjøre gode ting.

Derfor sier Jesus når han snakker om kjærlighet: «Den som har mine bud og holder dem, han er det som elsker meg.» Joh 14,21. Der vi har en tendens til å skille tanke fra handling, er det motsatt hos Jesus. Her hører tanke og handling sammen. Det kan være så godt ment vi bare måtte ønske. Det avgjørende er hva som blir vår praksis, vår gjerning.

«Den som elsker sitt liv, skal miste det. Men den som hater sitt liv i denne verden, skal berge det og få evig liv.» Elske og hate, sterke ord satt opp mot hverandre, men handler om vår prioritering i praksis. Å elske sitt liv betyr å sette seg selv og sitt over eventuelle omkostninger med å følge Jesus. Tilsvarende er å hate sitt liv i denne verden, å ta omkostningene med å praktisere troen, koste hva det koste vil, med frimodighet bekjenne Jesus, fordi Jesus er viktigere enn alt det andre.

I dag utfordres vi sterkt på disse tingene. Vi merker tendenser i Norge, men i andre deler av verden er kostnadene med å være kristen mye høyere. Jeg så nylig på tv en reportasje fra Pakistan der en ung kvinne som heter Asia Bibi ble anklaget for å ha uttalt seg blasfemisk mot Muhammed. Det var falske anklager, men hun ble dømt til dødsstraff. På grunn av internasjonalt press ble ikke dødsstraffen fullbyrdet. Hun ble satt fri etter ti år i fengsel. Det er mange i Pakistan, Iran, ulike land i Midtøsten som fengsles og drepes for sin tros skyld.

I dag er konvertitter spesielt utsatt. Mange blir ikke trodd på at de risikerer livet ved å vende tilbake til det samfunnet de forlot. Ateister tenker at tro er noe som sitter i hodet. Slik mener norske myndigheter at troen er noe kristne kan holde for seg selv, men slik er ikke troens vesen. Tro og handling må gå hånd i hånd. Vi har fått troen for å leve den ut i livet.

I dagens prekentekst minner Jesus oss om at troen kan ha store omkostninger. Men hvetekornet kom i jorden og ble til nytt liv. Grekerne som spurte etter å få se Jesus har i dag blitt til en veldig skare av mennesker som strømmer til kristne kirker verden rundt for å se, for å høre, for å tro. Til dette folket hører også vi som tror på Jesus her i Lund kirke i dag. I dag har vi vært vitne til at en ny borger av himmelen er født på ny av vann og Ånd, innlemmet i Guds menighet. Noe større enn å være et Guds barn kan ingen noen gang bli. Måtte vi alle bevarer i den sanne tro.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.